

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HALİL CİBRAN YERYÜZÜ TANRILARI

HALİL CİBRAN

1883 yılında Lübnan'da doğdu. Küçük yaşta ailesiyle birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne göçmüş olan Cibran, 1900'lerin başında Beyrut'ta da kısa bir süre yaşadı. Bir süre Fransa'da da yaşayan ve Rodin'in atölyesine devam eden şair, ömrünün büyük bölümünü ABD'de geçirmiş ve 1931 yılında hayata veda etmiştir.

Şiirleri bütün dünyada büyük yankıları uyandıran Cibran, dünyanın birçok diline çevrilmiş ve aynı coşkuyla okunmuştur. Hayatının etrafında örülen "efsanevi" gerçeklik, ona "deha" denilmesine yol açmıştır. Sadece şiir yazmakla kalmamış, resim yapmış ve resmin yanında sanatın birçok dalıyla ilgilenmiştir. Resimleri, dünyanın çok önemli galerilerinde halen sergilenmekte, şiirleri dünyanın çeşitli dillerine çevrilmekte ve kendisine sık sık atıf yapılmaktadır. 21. yüzyılın bazı "pop ikon"larının ondan söz etmesi, Cibran'a olan ilgiyi çoğaltmıştır. 1923 yılında yayımlanan *The Prophet* ("Nebi" / "Tanrı Elçisi") isimli kitabı, Cibran'a asıl ünü kazandıran kitaptır.

"20. yüzyılın en önemli filozoflarından biri" olarak da anılmaktadır.

CAHİT KOYTAK

Şair. 29 Ocak 1949 yılında, Erzurum'da doğdu. İ.T.Ü. Kimya Fakültesi mezunu. Uzun yıllar serbest ticaret yaptı. 15 yıl bir özel TV kuruluşunda, sinema yayını yönetti. İngilizceden, Fransızcadan, kitaplar çevirdi. Haziran 2010'tan beri *Taraf Gazetes*'indeki köşesinde Pazartesi günleri düzenli şiir yayımlıyor. Yayımlanmış şiir kitapları: *İlk Atlas*, *Gazze Risalesi*, *Yoksulların ve Şairlerin Kitabı* (3 cilt), *Yeni Başlayanlar İçin Metafizik*, *Cazın Irmakları*. Yayına hazır 10 şiir kitabı ve bir *Kur'an* çevirisi yayın programında sırasını bekliyor.

Kapı Yayınları 295
Edebiyat 81

Yeryüzü Tanrıları
The Earth Gods
Halil Cibran
Türkçesi: Cahit Koytak

1. Basım: Haziran 2012

ISBN: 978-605-5257-08-8
Sertifika No: 10905

Kapak Tasarımı: Sinem Er
Mizanpaj: Bahar Kuru Yereck

© 2012, Cahit Koytak
© 2012; bu kitabın yayın hakları Kapı Yayınları'na aittir.

Kapı Yayınları
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: bilgi@kapiyayinlari.com
www.kapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Kapı Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yeryüzü Tanrıları

Halil Cibran

Türkçesi: Cahit Koytak

YERYÜZÜ TANRILARI

On ikinci ışık çağının gecesi çöktüğü,
Ve gecenin en büyük sükun dalgası,
Katıksız sessizlik
Yuttuğu zaman tepeleri,
Uç yeryüzü Tanrısı,
Topraktan doğan üç ölümsüz,
Hayatın Büyük Titanları
Bütün görkemleriyle belirdiler
Dağların tepelerinde.

Onların ayaklarının altından
Akıyordu ırmaklar;
Göğüslerini yalayıp geçiyordu sis;
Ve haşmetli başları, bu Tanrılarının,
Gururla yükseliyordu
Dünyanın üzerinde.

Derken konuşmaya başladı bunlar;
Konuşmaları
Uzaklardan yaklaşan
Gök gürültüsü gibi
Dalga dalga yayıldı
Dağ bayır, orman, vadi
Ve kıyı bucak
Yeryüzünün her köşesine.

Birinci Tanrı

Doğuda rüzgâr esiyor;
Yüzümü güneğe dönüyorum ben;
Çünkü leş kokularıyla
dolduruyor bu rüzgâr
Burun deliklerimi benim.

İkinci Tanrı

Yanık et kokusu bu,
Tatlı ve cömert...
Ciğerlerime çekmek istiyorum onu.

Birinci Tanrı

Kendi baygın alevleriyle kavrulan
ölümlülüğün kokusu, bu.
Nasıl da ağır ağır yayılıyor,
Ve karışıyor havaya
Atık çukurundan yükselen
iğrenç bir istim gibi;
Ve midemi bulandırıyor,
Allak bullak ediyor bu beni;

Bu yüzden ben, mis gibi kokan,
Tertemiz kuzey göklerine
döndürüyorum yüzümü.

İkinci Tanrı

Kuluçkaya yatan hayatın,
Benim şimdi
Ve sonsuza kadar
içime çekmek istediğim
Alevli rayihası, bu.
Tanrılar kurbanla yaşar,
Kanla diner, onların susuzluğu;
Kalpleri kurbanlarının
genç ruhlarıyla yatıştır,
Ölümlülerin göğüslerinden
emdikleri
Ölümsüz solukla güçlenir
onların ciğerleri;
Ve tahtları, Tanrıların,
Külleri üzerinde yükselir
şehirlerin,
Toplumların ve kuşakların.

Birinci Tanrı

Bütün bu olanlardan
yoruldu benim ruhum,
Ne yeni bir dünya yaratmak için
Ne var olanı silip geçmek için
Elimi oynatmak geliyor içimden.

Ölebilseydim, ölmek isterdim;
Çünkü çağların, çağların
yükü var üzerimde
Ve okyanusların bitmeyen
feryatları,
Ahları ve iniltileri
Uyku diye bir şey bırakmadı
bende.

İlk amacı unutabilseydim keşke,
Ve sönen bir güneş gibi
sönüp gitseydi;
Amacından sıyrıp
Çıplak haliyle
Taşıyabilseydim keşke
Tanrısallığımı içimde.

Ve ölümsüzlüğümü
 üfleyebilseydim keşke
Bir son nefes gibi boşluğa.
Ve tükenip gitseydim,
Silinip gitseydim
Zaman'ın belleğinden
Hiçliğin, yokluğun
 o bomboş ülkesine!

Üçüncü Tanrı

Dinleyin, kardeşlerim,
Dinleyin, kadim kardeşlerim benim,
Bakın, bir genç uzakta,
 bir vadide şarkı söylüyor,
İçindekileri döküyor
Bir su çağıltısı gibi, geceye;
Çaldığı lirin telleri altından
Ve gövdesi abanoz ağacından;
Kendi sesi de öyle,
Altından ve gümüşten.

İkinci Tanrı

Artık öyle kurumlu, kibirli
 olmak istemiyorum ben.

Yolların zor olanını seçmekten
başka şansım yok:
Mevsimleri izlemek
Ve yılların görkemini tutmak ayakta,
Çağırarak çiçekleri dışarı
gizlendikleri yerden,
Ve kendi hayatlarıyla kucaklaşacak
gücü vermek onlara
Ve Güz rüzgârı kahkaha atarak
dolaştığı zaman
Onları toplamak, ormanda;

Ve gizli karanlığından ayağı
kaldırmak insanı;
Yine de kökleriyle toprağa
tutunmasını sağlayarak;
Ona yaşama susuzluğu vermek,
Ama onun susuzluğunu giderecek
sakiyi öldürmek;

Ona, acıyla artan, arzuyla yücelen,
özlemle büyüyen
Ve ilk kucaklaşmayla sönüp giden
Aşkı armağan etmek;
Yüce günlerin düşleriyle kuşatmak
gecelerini;

Neşeli gecelerin hayaliyle
doldurmak gündüzlerini;
Ve yine de günleri ve geceleri
Bezdiren, uyuşturan
benzerlikleri içinde tutmak;

Onun hayalini, merakını
sarp dağların kartalı gibi,
Düşünme yetisini de okyanuslardaki
fırtınalar gibi güçlendirmek,
keskinleştirmek;

Ama yine de ona, karar verirken
temkinli olmasını
Ve ölçüp tartarken dikkatli
olmasını esinlemek;

Ona, bizim huzurumuzda
Şarkı tutturma isteği veren hoşnutluğu
Ve bizi yardıma çağırmaya yöneltecek
tasa ve kederi vermek;
Sonra da yatağa düşürmek onu;

Ve Bizim yarınımızı önceden
tadabilsin diye,
Toprak açlıktan inlerken
Onun ruhunu göğe çıkarmak.

Ve d n n  unutmazsın diye
Bedenini bal ık içinde s r nd rmek.

Ancak bütün bunlar  yaparak çünkü,
Annesinin doğum çığlıklarıyla
başlayan
Ve çocuklarının yaktığı ağıtlarla
sonlanan
Hayat soluğuna hükmederek
Y neltebiliriz İnsan'ı
zamanın sonuna;

Birinci Tanrı

Kalbim susuz, yine de insan gibi
g cs z bir yaratığın
Uyuşuk kanını içmek istemem;
Kadehim kirlenir çünkü
Ve sirkeyi andıran bu i ki de
ağzımın tadını bozar.

Ben de senin gibi, bal ığı yoğurdum
Ve ondan, soluk alıp veren
biçimler t rettim.
Bunlar parmaklarımdan arasından
sızarak

Bataklıklara, vadilere,
Tepelere dökölüp saçıldılar.

Ben de senin gibi, başlayan hayatın
Karanlık derinliklerini tutuşturdum
Ve onun mağaralardan
Kayalık tepelere doğru
tırmanışını seyrettim.

Ben de senin gibi baharın
gelmesini buyurdum
Ve güzel olanı aldım ondan,
Sonra, döl lensin ve çoğalsın diye,
Tutan, bağlayan bir yem
olarak koydum onu
Gençliğin önüne.

Ben de senin gibi, mabetten mabede
koşturdum insanı,
Ve onun görünmeyen şeylere
karşı duyduğu
Sessiz, dilsiz korkuyu
Görünmeyen, bilinmeyen
biz Tanrılara karşı
İnişli çıkışlı, titrek
bir imana dönüştürdüm.

Tıpkı senin gibi ben de,
yıkıcı fırtınalar estirdim
Onun başının üstünde;
Estirdim ki, önümüzde eğilmeyi
öğrensin.
Ve bize yalvarıp yakarmayı
öğrensin diye
Ayaklarının altındaki
yeri sarstım;

Yine tıpkı senin gibi ben de,
Ölüme giderken
bize sığınsın diye,
Olanca hırçınlığıyla
Okyanusu saldım sığındığı adaya,

Bütün bunları, bunları,
Ve daha fazlasını yaptım.
Ama yaptıklarımın hepsi boş,
hepsi beyhude;

Beyhude uykudan uyanmak.
Ve boş, sığınmak uykuya;
Ve boşun boşu,
Boşun boşu
Düşlerle avunmak da.

Üçüncü Tanrı

Kardeşlerim,
Aziz kardeşlerim, benim,
Yaban mersinlerinin çiçek açtığı
 ormana inin;
Bir kız dans ediyor orada
 aya karşı.
Ve binlerce şebnem
Yıldızları yansıtıyor
 kızın saçlarında;
Ayaklarının çevresinde
 binlerce kanat var,
Kuş sürüleriyle vals yapıyor sanki.

İkinci Tanrı

Biz Tanrılar, insanı,
Bu, şaraplık asma fidemizi
 ektik toprağa
Ve işledik toprağı
İlk şafak sökümünün
 erguvan rengi sisi içinde.
İnce, kıvrak dalların
 büyümesini gözledik,

Ve mevsimsiz yılların
akan günleriyle besledik
Yavru dallarını,
yapraklarını, onun.

Hırçın şeylere karşı zırhlandırdık
tomurcukları
Ve koruduk çiçeği,
karanlık ruhlara karşı.

Ve işte, asmamızın üzüm verdiği
bu mevsimde
Ürünü toplayıp
Şarap cenderesine götürmeyecek,
Şarap küpünü doldurmayacaksınız,
öyle mi?
Sizinkinden daha kuvvetli
başka kimin eli
Toplayacak ürünü, peki?

Ve sizin susuzluğunuzu
gidermekten daha soylu
Başka hangi amaç için
Damıtılabilir ki bu şarap?

İnsan bir besindir Tanrılar için.

Ve insanın şerefi, yücelişi,
Amaçsız soluğu
Tanrıların arı, duru
ve kutlu dudaklarıyla
Emildiği anda başlar.

İnsan olarak nitelenen ne varsa,
Ama ne varsa hepsi,
Sadece insan, sadece beşer
olarak kaldığı sürece
Yoktur hiçbir değeri.

Çocukluğun masumiyeti,
Gençliğin tatlı coşkusu,
Yetişkinlik döneminin
inatçı tutkuları,
Yaşlılığın erdemli sükûneti;
Kralların ihtişamı,
Savaşçıların zaferi,
Şairlerin şöhreti,
Hayalperestlerin kanatları,
Ve azizlerin saygınlığı...

İşte bunların hepsi birden,
-bunların hepsi ve daha niceleri-
Tanrıların ekmeği.

() kadar ki, Tanrılar lokma lokma
onlardan koparıp da
Ağızlarına götürmeyecek olsalardı
Ekmek, bayatlayıp, küflenir
ve çöplüğe atılırdı,

Ve nasıl sessiz, dilsiz bir tahıl tanesi
şarkıya dönüşüyorsa,
bülbul yutunca onu,
İnsan da Tanrıların ağızına
ekmek olarak girecek
Ve her seferinde yaratma sanatının
daha yüksek, daha yeni
Ve Tanrısal örneklerinden
biri olarak çıkacak.

Birinci Tanrı

Evet, Tanrılar için av etidir insan!
Ve insan olan her şey,
İnsana ait her şey
Tanrıların ebedi sofrasına konan!

Karnında çocuk taşıyanın
çektiği sancı,
Çocuk doğururken duyulan acı,

Çıplak geceyi delen
kör ılığı, bebeğin,
Yavrusuna emdirirken
göğsündeki hayatı,
Gece tatlı uykuyla boğuşan
Annenin yaşadığı kaygı;

Aşk ateşiyile kavrulan gencin
alevli soluğu,
Doyurulmamış tutkunun
ağır iç çekişleri,
Çıplak toprağı süren insanın
alın teri,
Hayatın iradesine karşı
Yine hayatla direnen
hastanın tasası;
Mezara çağrıldığı zaman
Rengi kaçan, yüzü asılan
Yaşlı adamın kederi.

Bak işte, insan bu, insan bu!
Açlıkla terbiye edilen
Ve aç Tanrılara yem olan.
Bir asma dalı ki,
Ölümsüz ölümün ayakları altında,
Toz toprak içinde sürünüyor.

Bir çiçek ki, kötücül gölgelerin
gecesinde patlatıyor
tomurcuklarını.

Bir üzüm türü ki, yaşlı günlerden,
Şiddet ve utanç günlerinden
alıyor tadını.

Yine de yemeye, içmeye çağırmak
istiyorsunuz beni.

Yine de kefenle örtülü
yüzler arasında

Sofraya oturmamı istiyorsunuz
benden.

Ve taş gibi soğuk dudaklardan
hayatı emmeye

Ve kurumuş ellerden

Tükenmeyen ömrümü

Çekip almaya zorluyorsunuz beni

Üçüncü Tanrı

Kardeşlerim, korku salan

kardeşlerim benim,

Genç olan üç kat daha derinden

söylüyor şarkısını,

Üç kat daha uzağa
ulaşıyor onun şarkısı.

Onun sesi ormanda ağaçları
yerinden oynatıyor,
Göğü delip çıkıyor
kat kat yukarı,
Yeri de uykusundan uyandırıyor.

İkinci Tanrı

Arı münasebetsizce vızıldar
kulağınızın dibinde,
Dudaklarınıza bulaşır bal
ve kirletir onları.
Bense rahat ettirmek istiyorum sizi,
Fakat nasıl yapabilirim bunu?
Çünkü, Tanrılar Tanrılara
hitap ettiği zaman.
Yalnızca uçurum,
Yalnızca cehennem dinliyor
Ve yutuyor duyduklarını.

Ölümsüzler arasında, çünkü,
İçinde cehennemin yuvalandığı

İngin ve dipsiz bir uçurum var
Ve sesi alıp götürecek en küçük
bir rüzgâr da esmiyor
o uçurumun üzerinde.

Yine de rahatlatmak istiyorum sizi.
Açmak, berraklaştırmak istiyorum
bulutlu göklerinizi.
Ve ne sizden daha güçlü,
Ne de akılca üstün olsam bile
Yine de öğütler vermek,
(Öncilerde bulunmak istiyorum size.

Yeryüzünün kaostan sıyrılıp
Dönmeye başladığı günlerde,
Biz, başlangıcın, Ezeli Olan'ın
ölümsüz çocukları,
Coşkusuz, isteksiz ışık altında
İlk defa gördük birbirimizi.
Ve ilk defa döküldü
dudaklarımızdan,
Havada ve denizde
Şeylerin akışını hızlandıran,
Hayatı yoğunlaştıran
Ama yine de kısık, titrek bir sesle
söylenen kelimeler.

Sonra el ele tutuşup yürüdük
boz renkli toprakta;
Ve bizim ağır adımlarımızın
yankısından
Zaman dünyaya geldi;

Her adımıyla, ayaklarını
Bizim ayak izlerimize koyan,
Gölgesiyle bizim düşüncelerimizi,
arzularımızı örten
Ve baktığı şeyi, ancak
Bizim gözlerimizle
görebilen Zaman...

Derken, hayat geldi yeryüzüne,
Hayata ruh eklendi,
Evrenin kanatlı ezgisi, ruh.

Ve biz Tanrılar yönetiyorduk
Hayatı ve hayatın ruhunu;
İçimizden hiç birimiz
Ne yılların ölçümünü biliyorduk,
Ne de yıllarca görülen
Bulutsu düşlerin tartısını;
Ta ki, yedinci çağın ortasında
Denizi güneşe gelin verinceyc kadar.

Ve onların gerdek odasındaki
sarhoşluğundan
İnsanı dünyaya getirdik.

Bir yaratık ki, korkak
ve zayıf da olsa,
Neredeyse kesintisiz
bir soyağacının
işaretlerini taşıyor.

Biz Tanrılar da, bu, gözlerini
yıldızlara dikip
Yeryüzünde dolaşan
insanın ayaklarıyla
bulup çıkarıyoruz
Dünyanın en uzak köşelerine
uzanan patikaları.

Ve yine insandan,
Karanlık suların kıyısında
yetişen
Bu kuru karnıştan,
kaval yapıyor
Ve onun oyuk bağrından
üflüyoruz sesimizi
Dünyanın en uzak sınırlarına;

Güneş görmeyen kuzey kutbundan
Gün çarpmış sahralarına, güneyin.
Günlerin doğduğu
lotus ülkesinden
Günlerin öldüğü ıssız
ve korkunç adalara.

İnsan, bu işte, insan bu;
Bizim amacımız için
Hem fazla yufka yürekli,
Hem de cüretkâr bu tuhaf yaratık,
Lirle ve kılıçla dener şansını.

Bizim istemimiz
Onun yansıttığı istem,
Bizim erkimiz
Onun savunduğu erk oluyor;

Onun aşkla teptiği yollar
ırmaklara dönüşüp
Bizim arzularımızı
denizine ulaştırıyor.

Ve biz Tanrılar, bu yukarılarda,
İnsanın uykusunda görüyoruz
kendi düşlerimizi.

Onun günlerini, yaratılışın
Alacakaranlık vadilerinden
ayrılmaya zorluyor,
Doruklara tırmanmalarını
istiyoruz.

İllerimiz dünyayı silip süpüren
fırtınaları yönetiyor;
Kısır barışlardan
doğurgan çatışmalara
Ve zafere çağırıyoruz insanı.

Bizim gözlerimizde
İnsan ruhunu alevlere döndüren
bakışlar var;
Bu bakışlar yüceltilmiş yalnızlığa,
Başkaldıran peygamberliğe
Ve çarmıha yönlendiriyor onu.

İnsan kulluk için doğar;
Kulluktur onun onuru da,
mükâfatı da.

Biz Tanrılar, sözcümüzü
arıyoruz insanda
Ve onun hayatında
Kendi benliğimizin
gerçekleşmesini.

Kimin kalbinde yankılanacak
bizim sesimiz,
İnsan kalbi tozla toprakla
sağırlaşırsa eğer?

Kim bakıp da görecek
bizim ihtişamımızı,
İnsanın gözü körleşirse
geceyle eğer?

Ve insansız ne yaparsınız,
söyleyin Tanrılar,
İlk aşkımızın çocuğu,
Bizim kendi suretimizdeki
Bu yaratık olmadan?

Üçüncü Tanrı

Kardeşlerim, kudretli
kardeşlerim benim,
Dansöz, ezgilerle sarhoş oldu,
Sendeliyor ayakları,
Titrek bir hava tıtturdu çalgıcı
Ve elleri, güvercinler gibi
Kanatlanmış uçuyor, kızın.

Birinci Tanrı

Tarlakuşu tarlakuşuna sesleniyor,
Fakat tepede dolaşan bir kartal,
İşitmekte gecikmiyor şarkıyı.

Bana insanın kulluğuyla
tattığınız
Kendini sevmeyi,
Kendine tapınmayı
Ve insanın kulluğundan
hoşnut olmayı
Öğretmek istiyorsunuz, fakat
Benim kendime düşkünlüğüm
Sınırsız ve ölçüsüz zaten.

Ben yerdeki ölümlülüğün
Üstüne çıkmak istiyorum
Ve tahtımı göklerde kurmak.

Kollarım gökleri kuşatsın,
Felekleri kucaklasın istiyorum.
Samanyolu'nun benim için
sadece bir gök kuşağı
Ve kuyruklu yıldızların da
Attığım oklar olmasını...

Sonsuzluğu fethetmek
istiyorum ben
Daha büyük bir sonsuzlukla.

Fakat yapmaya gücünüz yetse,
Siz yapmazsınız bunları.
Çünkü insan, insan için neyse,
Tanrılar da, Tanrılar için odur.

Hayır, hayır, benim ruhum
dağ bayır
Arayıp dururken kendini
Ve gözlerim kendi görüntülerini
izlerken
uykulu sularda
Sizler, benim yorgun kalbime
Sis içinde yitip giden
Çevrimlerin anısını taşıyorsunuz.

Ama işte, doğum yaparken öldü
benim yarınım;
Yalnızca sessizlik konuk oldu
rahmine onun
Ve yalnızca rüzgârın savurduğu
kum
Sokuldu onun kucağına.

*Sen ey dün, ölü dün,
Zincirlerle bağlı
Tanrısallığım benim;
Hangi üstün-Tanrı
Kanatlarının dibinden
yakaladı da böyle
Besleyip büyüttü,
dölledi kafeste seni?
Hangi dev güneş ısıttı bağrını
Beni doğurman için?*

*Takdis etmiyorum seni, ama
Lanetlemiyorum da;
Çünkü benim insanoğlunu
doldurduğum kadar
Sen de beni doldurdun hayatla.
Ama ben daha az zalimce
yaptım bu işi.
Ölümsüz bir özne olarak ben,
Geçip giden bir gölge olmasını
sağladım insanoğlunun.*

*Ve sen, ey dün, ey geçip giden,
Sen sönüp giderken
Beni ölümsüz bir döl olarak
yükledin karnına.*

*Dün, ölü dün, seni yargının önüne
çıkaramıyım için
Uzak bir yarınla dönecek misin?*

*Ve senin yere yapışık hatıranı
Yeryüzünden silebileceğim
Bir ikinci hayatın şafağında
Uyanıp kalkacak mısın?*

*Keşke toprak kendi kötü dölüyle
sarsılınca,
Bütün denizler kanla kirleninceye
Ve Toprağın beyhude
doğurganlığını
Elem üstüne elem
tüketinceye kadar,
Bütün o eski ve ölü geçmişin
içinden yükselebilsen!*

Üçüncü Tanrı

**Kardeşlerim,
Yüce kardeşlerim benim,
Şarkıyı işitti kız,**

Şimdi şarkıcıyı arıyor kızın gözleri.
Bir ceylan yavrusu gibi
Neşeli bir şaşkınlık içinde
Kayadan kayaya atlıyor
Yahut akan suların içinde
İloplaya zıplaya
Bir o yana bu yana
koşup duruyor.

Oh, ölümlü niyetlerin,
Geçici tasarıların verdiği sevinç;
Yarım canlı açların peşine
düşen göz;
Vaat edilmiş zevklerin hayaliyle
İtreyen dudaklardaki
gülümseme!

Hangi çiçek düştü cennetten,
Ve hangi alev yükseldi ki
cehennemden,
Kalbin sessizliği bozuldu
Bu nefes kesen sevinç
ve korku yüzünden.

Hangi düşü görüyoruz
Biz Tanrılar bu yukarılarda?

Hangi düşünceyi saldık ki rüzgâra,
Uyandırdı uyuklayan vadiyi
Ve ayaklandırdı
İçindekilerle beraber geceyi?

İkinci Tanrı

Kutsal dokuma tezgâhı verildi
Ve dokuma sanatı bahşedildi size.
Dokuma tezgâhı da,
Dokuma sanatı da
Artık ebediyen sizin olacak;

Ve koyu renk iplik
Ve açık renk iplik;
Ve eflatunu, altın renklisi...
Hepsi sizin,
Yine de kendinize bir elbiseyi
kıyamazsınız.

Elleriniz, diri havadan ve ateşten
İnsan ruhunu dokuyup çıkardı;
İpliği kırıp
Hünerli parmaklarınızı
Tembel mi tembel bir ebediyete
Ödünç vermek de isteyebilirsiniz.

Birinci Tanrı

Hayır, hayır, küflenmemiş
bir ebediyete
Vermek isterim ben ellerimi;
Ve ayak basılmamış topraklara
Yönlendirmek ayaklarımı...

Hangi sevinç var
kalbin şarkılarında?
Hatırlamak isteyen kulak
Kimin terennümünü yakalar
Dudaklar fısıldamadan önce
onu rüzgâra?

Benim kalbim,
yine benim kalbimin
Henüz yüklenmediği
şeyi arzular.
Ve ben, belleğin henüz
kendine katmadığı
Bilinmeyenin peşine
Salmak isterim kendi ruhumu.

Beni çığırından çıkmış kibirle
ayartmayın.

Ben ne sizin düşlerinize,
Ne kendi düşlerimle
Kendimi aldatmak istiyorum;
Çünkü neysen, oyum ben.
Ve ne varsa yerde
Onunla yetiniyorum;
Olaak olan, olabilecek olan
Çekip götürmüyor beni.

Ey benim ruhum,
Ne kadar sakın senin yüzün
Ve gözlerinde gecenin
karaltıları uyukluyor.

Fakat ne kadar ürkütücüsün
sen, ey ruhum,
Ve ne kadar ürkütücü
senin sessizliğin.

Üçüncü Tanrı

Kardeşlerim,
Benim ağır başlı kardeşlerim,
Şarkıcı kız genç adamı buldu
Şimdi kendinden geçmiş yüzünü
seyrediyor onun.

Ayaklarının ucuna basarak
Panter gibi süzülüyor
Asmaların, eğreltiotlarının
arasında.

Ve şimdi, şarkı söyleyen adam da
Ateşli terennümleri arasında
Bütün dikkatiyle onu izliyor.

Kardeşlerim, ey benim kayıtsız,
Pervasız kardeşlerim,
Sizce bir başka Tanrı mı var,
Bu kızıl-beyaz ağı dokuyan?

Hangi serkeş yıldız, ağı yırtıp
kurtuldu ondan?
Kimin sırları geceyi
Sabahın elinden kurtarabilir?
Ve kimin eli bizim dünyamızın
üzerinde?

Birinci Tanrı

Ey ruhum, ey benim ruhum,
Sen, beni kuşatan, ateş çemberi,
ateş küresi,

Nasıl çizeyim senin yörüngeni,
Ve göğün hangi köşesine
yönelteyim
Hırslarını, arzularını senin?

Ey benim eşsiz, akransız ruhum,
Bu açlık içinde yemi olacaksın
kendi kendinin
Ve kendi gözyaşlarıyla
Yatıştıracaksın susuzluğunu.

Çünkü gece çiğlerini,
şebnemlerini
Toplamıyor senin kadehinde
Ve karnını doyuracak azığı
Getirmiyor sana gündüz de.

Ey ruhum, ey benim ruhum,
Sen karaya oturmuş,
arzularla yüklü gemi,
Nereden escek senin yelkenlerini
şişirecek rüzgâr?
Ve hangi yüksek dalgalar
çekip çıkaracak
Dümen yekesini derin uykudan?

Çok derinlere atılmış demirin
Ve dağılmış kanatların.
Ama üstündeki gök sessiz
ve açık,
Ve sakın deniz alay ediyor
Bu mezar gibi kıpırtısız
halinle senin.

Ümit veren şey var mı
Senin için de, benim için de?
Evrendeki hangi değişim,
Göklerdeki hangi yeni tasarım,
yeni amaç
Seni kaale alacak,
Sana sahip çıkacak?

Ebedi bakire taşıyor mu
karnında
Senin Kurtarıcının tohumunu?
Öyle bir Kurtarıcı ki,
Senin tahayyülünden,
senin tasavvurundan
Daha güçlü, daha dirayetli;
Öyle bir Kurtarıcı ki,
Senin kendi kendine tutsaklığından
azat ediyor seni.

İkinci Tanrı

Usandırıcı feryadını içinde tut
Yanan yüreğinin alevli soluğunu
içine göm;
Ebediyetin kulağı sağır çünkü,
Ve gökler kayıtsız.

Biz yer Tanrıları,
ötesindeyiz her şeyin,
Biz yer Tanrıları,
ötelerin ötesindeyiz,
Göklerin dibinde,
Yeryüzünde.

Bizimle, uçsuz bucaksız
ebediyet arasında
Tutkularımız
Ve onların beslediği
Güdülerden başka bir şey yok.

Bilinmeyeni çağırır,
ona niyaz edersiniz
Ve devingen bir sis içinde
Kendini gizleyen bilinmeyen
Gelir sizin ruhlarınıza kurulur.

Evet, işte şimdi, kendi ruhunuzda
Uykuya yatmıştır kendi kurtarıcınız
Ve uykusunda,
Sizin uyanırken görmediğinizi
görmektedir o.

İşte budur bizim varlığımızın,
Var olmamızın,
Olmamızın sırrı.

Rüyanın toprağına
Yeni tohumlar ekme isteğinin
tez canlılığıyla,
Hasadı toplamadan
Harman yerini terk eder misiniz?

Sizin kendi tayfanız,
Kendi yaranınız sizi ararken
Ve sizin gölgenizde,
Sizin kanatlarınızın altında
toplanmayı
Hayal ederken onlar,
Siz niçin, kendinizi,
Kendi tozunuzu, toz bulutunuzu
Kimsenin uğramadığı,
İssiz tarlalara saçıyorsunuz?

O zaman, uzak durun
Ve aşağılara, dünyaya bakın
Ve görmeye çalışın,
Aşkınızın henüz memeden
kesilmemiş çocuğunu.

Yeryüzü hem eviniz,
Hem de tahtınız, sizin;
Ve insanoğlunun
En uzak ümitlerinin bile
üstünde, ötesinde
Sizin elleriniz tutuyor
Yukarılarda, onun kaderini.

Terk edemezsiniz onu;
Size erişmek için,
Hem neşeyle, hem acıyla
Kendini paralayan
insanoğlunu
Sahipsiz bırakamazsınız.

Öteye çeviremezsiniz
yüzünüzü ondan
Ve onun uman, bekleyen
bakışlarından.

Birinci Tanrı

Şafak, geçip giden gecenin yüreğini
Kendi yüreğinde mi taşır?
Yahut sularında ölüp giden canlılara
aldırır mı deniz?

Benim ruhum, çıplak
Ve engellenemeyen
Bir şafak gibi yükseliyor içimde.
Yüreğimse, insanın
Ve yeryüzünün enkazını
Kıyısına kusan çalkantılı
bir deniz gibi.

Bana tutunan şeylere
tutunmak istemem.
Fakat yükselmek isterim üstüne
Benden yukarılara çıkan
şeylerin.

Üçüncü Tanrı

Kardeşlerim,
Bakınız, sevgili kardeşlerim,

Boşlukta yıldız gibi akıp geçen
Biri dişi, öteki erkek, iki ruh
Çarpışasıya karşılaştılar
göğün derinliklerinde.
Ve sessizlik içinde şimdi
Birbirlerine bakakaldılar öyle.

Erkek ruh, şarkı söylemiyor,
Ama yakıcı duygularla
alevlenen yüreği
Söyleyemediği yanık ezgilerle
titriyor.

Ve uyandığı yerde bağlı tutulsa da,
Mutlu bir dans isteği uyanıyor,
Kollarında, bacaklarında,
dişi ruhun.

Kardeşlerim,
Benim tuhaf kardeşlerim,
Gece iyiden iyiye ilerledi;
Ay ıslıl ıslıl
Ve çayırda deniz arasında
Coşkulu bir ses çağırıyor sizi
ve beni.

İkinci Tanrı

(Olmak, var olmak, yükselmek
Ve tutuşmak yakıcı güneş altında;
Yaşamak ve yaşanan geceleri
seyretmek,
Orion'un bizi seyrettiği gibi!

Taç giymiş yüce bir başla karşılamak
Dört yönden esen rüzgârları,
Ve şifa vermek insanoğlunun
yaralarına
Yükselip alçalmayan, ılık
Tanrısal soluğumuzla!

Çadır bezi dokuyan dokumacı
Üzgün üzgün oturuyor
tezgâhının başında
Ve çömlekçi
Dalgın dalgın çeviriyor
çömlekçi çarkını;
Fakat biz, uyku nedir bilmeyen
Ve yerde olup biten her şeyi bilen
yeryüzü Tanrıları,
İşlerimizi tahmine dayandırmak
Ya da şansa bırakmak
bize göre değil,

Biz uzağız böyle zayıflıklardan;
Biz ne tereddüt yaşıyoruz,
Ne de ilham bekleriz
doğru düşünce için.
Huzursuzluk veren
bütün soruların,
Sorgulamaların üstünde
ve ötesindeyiz.

Öyleyse, rahat olun, Tanrılar,
Rahat olun ve bırakın
Rüyalarınız sürüp gitsin.

Her birimiz ayrı bir ırmak gibi
Okyanusa doğru akalım,
Kayalık sahillere
yara almamış okyanusa.
Ve okyanusun yüreğine ulaşır
ona karıştığımızda
Artık ne çatışmamız gerekecek,
Ne de yarını düşünmemiz.

Birinci Tanrı

Ah, bu durmadan geleceği
Kestiriyor olmanın verdiği tasa,

Ah, bu, günü alacakaranlığa
ve geceyi şafağa
Sürüp götürme nöbeti;
Hatırlama ve unutma arasında
gidip gelen
Bu med cezir devinimi;
Bu, sürekli kader ekmek,
Fakat sadece ümit biçmek diyeti!

Benliğin, hep böyle tozun içinden
kaldırılıp
Sisin içinde yüceltilmesi sürekli;
Sürekli tozu toprağı özlemek
Ve bu özlemle toza gömülmek
Ve sonra daha büyük bir özlemle
Sisi arzu etmek yeniden.
Ve sürüp giden bu bozuk
zaman ölçümü.

Ruhum, akıntıları sürekli
birbirine karışan
Bir deniz olmanın mı -yoksa
Birbiriyle boğuşan rüzgârları
Kasırgaya dönüşen
Bir deniz olmanın mı
yolunu aramalı?

Bir insan olsaydım,
Öyle kör bir hayat parçası,
Sabırla göğüsleyebilirdim bunu.
Yahut insanoğlunun da,
Tanrılarının da
İçlerindeki boşluğu
soluğuyla dolduran
Bir Tanrılar Tanrısı olsaydım eğer,
İşte ancak o zaman
tamamlanmış olurdum.

Fakat siz de, ey yeryüzü Tanrıları,
İçinizden biri olarak ben de
Ne insanız, ne de Tanrılar Tanrısı.
Her birimiz, sürekli
ufkun birinde doğan,
Bir ötekinde de batan
Ayrı bir alacakaranlıktan
başka bir şey değiliz.

Bizler bir dünyayı elinde tutan
Ve onun sınırları içinde tutulan
Küçük Tanrılarınız, Tanrıcıklar...
işte o kadar.
Kader Tanrılarıyız biz,
Kaderin küçük suflörleri...

Ve trompetleri biz ağızımızda
tutuyoruz, ama
Ses ve ezgi ötelere geliyor.

Ve ben başkaldırıyorum;
Bu boşluktan kurtulmak için
Tüketmek istiyorum kendimi;

Kendimden çözüleyim
Bu sessiz gençlik anısının
ötesine geçeyim,
Sizin de, insanın da
görüş alanının dışına
Çıkayım istiyorum;

Bizim yanımızda oturan
Ve gözleri ötelere,
Bir seraba,
Bir düşe dalıp giden,
Arada dudakları oynayan,
Ama ağzından tek kelime
çıkmayan
Genç kardeşimizden,
Hayalet gençlikten ötelere...

Üçüncü Tanrı

Konuşuyorum ben,
Benim ilgisiz kardeşlerim,
Kulak vermeseniz de
ne dediğime,
Ben konuşuyorum gerçekten,
Ama siz sadece kendi sözlerinizi
işitiyorsunuz.

Sizin de, benim de üstünlüğümü
Görmeye çağırıyorum sizi.
Ama siz başınızı çeviriyor,
Gözlerinizi de kapıyor
Ve tahtlarınızda uyukluyorsunuz.

Siz ey yerin altını ve üstünü
yönetmek isteyen
Tanrısal güçler,
Tanrımsı güçler;
Siz ey kendine yapışık,
Kendine âşık Tanrılar,
Söyleyin bana, kimin dünü
Sizin yarınınızı kıskanıyor,
Siz ey kendiyle yorgun Tanrılar,
söyleyin,

Kim çileden çıkarmak istiyor sizi
konuşarak
Ve kim kamçılıyor kasırgalarla
gezegenimizi!

İşte o Tanrı ki,
İ'elleri onun kâh çaldığı,
Kâh parmaklarının altında unuttuğu
Kadim bir lirin tınlamasından başka
Bir şey değil sizin kavganız.

İşte o Tanrı ki, parmaklarıyla,
Arp gibi tınlatır
Avcı takımyıldızını,
Ve zil gibi çingırdatır
Süreyya takımyıldızını.
İşte şimdi bile, ey yeryüzü Tanrıları,
Sizler homurdanıp dururken,
Onun arpı tınıyor derinden derine
Ve zilleri çingırdıyor.
Dinleyin, yalvarırım,
Kulak verin şarkısına, onun.
Bakın, bakın, onu dinlerken
Masum bir kendinden geçişle
Alev alev birbirine sokuluyor
erkekler ve kadınlar.

Bakın, bakın, erguvan rengi
toprağın
Göğsünü emen kökler
Göğün sinesine doğru
Alevden çiçekler açıyorlar.

Ve biziz, yerin erguvan göğsü, biz!
Biziz, göğüslerinden yükselen
alevlerle,
İç çekişlerle göğü yukarıda tutan!

Bizim ruhumuz, ey yer Tanrıları,
Benim ve sizin özümüz,
Hayatın ruhu, hayatın özü,
Bu gece tutuşup yanan
bir boğazdan geçiyor
Ve dans eden kızın bedenini
Onun kamçı gibi yalayan
Dalgaları, alevleri sarıyor.

Sizin hükümdarlık asanız
Yörüngesinden çıkaramaz
bu kaderi,
Sizin tüketmeniz bu yolda
kendinizi
Yalnız tutku ve heves olarak kalır.

Bir erkekle bir bakire arasında
doğın ateş
Bir solukta yakar geçer
Sizin bütün tutkularınızı,
Bütün heveslerinizi.

İkinci Tanrı

Ne yapacaksınız, erkekle kadın
arasındaki aşkı?
Doğru rüzgârına bakın,
doğru rüzgârına,
Dans eden ayaklarına kadının!

Ve batı rüzgârına bakın,
Nasıl yükseltiyor sesini
erkeğin şarkısıyla!

Ve görün, nasıl taçlanıyor
Dans eden bir beden için
şarkı yakan birinin
Yürekten kendini verişinde
Kutsal amacımız, bizim!

Birinci Tanrı

Gözümü çevirip bakmayacağım
aşağılara ben
Yerin kendini beğenmişliğine;
Onun çocuklarının,
sizin aşk dediğiniz,
O yavaş can çekişmelerine de.

Söyleyin, nedir aşk,
İçine ot tıkılmış davuldan başka?

Bir davul ki,
Uzun bir yürüyüş kolunu
Tatlı tatlı uyutan
bir belirsizlikten alıp
Bir başka yavaş can çekişmeye
yöneltiyor.

Bakmayacağım aşağılara ben.
Görülecek ne var ki oralarda,
Kendi benliklerinden
vazgeçsinler diye
Onlara kapan kuran bir ormanda,
Bir kadın ve bir erkekten

Ve doğmamış geleceğimiz için
Akraba yaratıklardan başka.

Üçüncü Tanrı

Ah, bilginin verdiği keder,
Dünyanın üzerine örttüğümüz
Kapkaranlık şüphe
ve tecessüs örtüsü;
Ve insanın sakınımlı tutumuna
meydan okumamız!

Biz yer Tanrıları, bir taşın altına
Mumdan yapılmış bir biçim koyarız
Ve onun kilden, balçıktan
olduğunu söyler,
Ona kendi sonunu da
Balçıkta aramasını öneririz.

Biz yer Tanrıları, avuçlarımızda
beyaz bir alev tutarız
Ve onun geri dönen bir parçamız,
Ciğerlerimizden çıkan soluğun
bir parçası olduğunu
Ve şimdi daha güçlü bir rayihayla

Avuçlarımıza ve dudaklarımıza
döndüğünü söyleriz.

Sizler, yeryüzü Tanrıları,
kardeşlerim benim,
Dağın doruğunda da gezinsek,
Kaderinin altın saatlerini
arzulayan
insanın marifetiyle
Hâlâ bağlıyız yere.

Bizim bilgeliğimiz onun gözünde
Güzel olanı soldurur mu?
Bizim ölçümüz, tartımız
Onun çalkantılı tutkularını
sükûnete erdirir mi?
Yahut bizim tutkularımıza
baş eğdirir mi o?

Neyi öngörür sizin muhakeme
donanımlarınız?
Ve nerede kurar karargâhını aşk?

Aşka yenilmiş olanlar,
Bedenleri üzerinde aşkın
savaş arabasını

Denizden dağa,
Sonra dönüp dağdan denize
koşturanlar
Ve şimdi de utangaç, yarım
bir kucaklamayla
Dikilip duranlar onun önünde,
Çiçekten çiçeğe dolaşıp
Kutsal kokuyu solurlar,
Ruhtan ruha gezinir,
Hayatın ruhunu ararlar;

Ve göz kapaklarında hep
size, yer Tanrıları,
Ve bana yöneltilmiş
bir dua aralığı vardır.
Şirin bir kameriyenin üzerine
çöken bir gecedir Aşk.
Aşk, kendisi çayıra,
Dibindeki yıldızlar da
Uçuşan ateş böceklerine
dönüşmüş bir göktür.

Bu doğru, evet,
Biz yer Tanrıları, ötenin
kendisiyiz,
Yerde, fakat tepede olanlarız.

Ama aşk bizim de,
Sorgulamalarımızın da
ötesinde;
Aşk bizim şarkılarımızın
üstünde süzülüyor.

İkinci Tanrı

Kendinize uzak bir gezegen
arasanız,
siz ey yer Tanrıları,
Gücünüzü, yetilerinizi ekeceğiniz
Yer olarak düşünür müydünüz
bu gezegeni?

Ben'in bir başka ben'le
izdivaç ettiği,
Güzelliğin de, nikâhın tanığı
Ve rahibi olduğu yerden başka
Evrenin bir merkezi yoktur.

Bakın ve görün, Tanrılar,
Ayaklarımızın altına
saçılmış olan güzelliği;
Bakın ve görün,
Avuçlarımızı dolduran

Ve dudaklarımızı, yanaklarımızı
Utanla titreten güzelliği.

En uzak yer, en yakın yerdir
aynı zamanda.
Ve güzelliğin olduğu yerde
her Şey vardır.

Ah, yüksek Şeyler düŐleyen
kardeşlerim,
Zamanın karanlık kıyısından
bize d n n,

Ayaklarınızı c z n
Var olmayan ülkeden,
Var olmayan zamandan!

Ve bizimkilerle kenetlenmiŐ
ellerinizin
İaŐ taş  r p yükselttiği
Bu güvenli yerde kurun otağınızı.

Kendinizi koparın
İD Ő ncelere dalıp gittiğiniz
küllerin iinden.

Ve bizimle dostluk, yarenlik edin,
Siz ey yeşil ve sıcak yerin,
Genç gezegenin sahipleri.

Birinci Tanrı

Ey ebedi sunak!
İster misin gerçekten kurban olarak
sunulmasını
Bu gece bir Tanrı'nın?

İstiyorsan eğer,
Bak işte sunmaya geldim ben
Tutkumu ve acımı bu gece sana.

Oo, bakın, dostlarım,
Bizim kadim hırslarımızdan,
Tutkularımızdan oyulup
çıkarılmış
Bir dansöz de var, burada!

Ve şarkıcı, benim şarkılarımı
seslendiriyor rüzgâra.
Ve bu dansla, bu ezgiyle
Bir Tanrı kurban ediliyor
Benim içimde, bu sunakta.

Benim insan-kaburga
kemiklerimin altında
Benim Tanrı-yüreğim
Göklerde gezinen Tanrı-yüreğime
seslenip duruyor.

Beni bezdiren insan yanımda,
çukur yanımda
(O) haliyle, Tanrısal olana
çağırıyor beni.
Ta ezelden beri peşinde
olduğumuz güzellik
Tanrısal olana çağırıyor beni.

Önemsiyorum
Ve ölçüp tartıyorum bu çağırışı
Ve teslim oluyorum ona.

Ben'i kendimi kurban etmeye
yönelten
Yollardan biridir Güzellik.
Tınlatın tellerinizi.
Yürüyeceğim bu yolda.

Başka bir şafağa uzanıyor
çünkü o.

Üçüncü Tanrı

Aşk her zaman kazanır.

Bir gölün kıyısında
sevginin beyazı,
sevginin yeşili,

Bir kuleden ya da balkondan
içimizi seyreden
Aşkın yüce gururu;
Aşkın, bahçede -ya da
Aşılmamış bir çölde olanı,
Bizim efendimiz
Ve sahibimiz olan sevgi,
Ustamız ve öncümüz olan aşk.

Şehvet düşkünü bir serseri
değildir aşk;
Arzu ile nefis boğuşurken
Şehvetle kıvranan özne de
değildir aşk.
Ruhani olana karşı silahlanmış
Bedensel olan şey de
değildir aşk.

Aşk başkaldırmaz.

O sadece kutsal ormana götüren

Ayak izlerini bırakır ardında

Ve ebediyete kadar onun sırrını

terennüm etmenizi,

Bu terennümle dans etmenizi ister.

Zincirlerini koparmış gençliktir, aşk;

Ayağı yerden kesilmiş erkeklik,

Gönlün alevleriyle ısınmış kadınlık;

Ve Bizim göğümüzden daha derin,

Daha engin bir göğün ışıyla

parlıdayan denizdir aşk.

Ruhun derinlerinden gelen

bir kahkahadır;

Vahşi bir saldırıdır aşk,

Sizi kendi uyanışınız için

Sessiz olmaya zorlayan.

Yer üzerinde yeni bir şafaktır,

Sizin gözlerinizde de,

benim gözlerimde de

Henüz en parlak anına varmamış,

Fakat kendi büyük yüreğinde

Çoktan tepeyi aşmış bir güneştir aşk.

Kardeşlerim, benim kardeşlerim,
Şafağın yüreğinden çıkan
allı pullu gelin
Ve günbatımının yüreğinden çıkan
güvey
Yaklaşıyorlar birbirlerine.
Vadide düğün var, düğün!
Belleğe kaydetmek için
Çok uzun ve şenlikli bir gün
olacak, bu.

İkinci Tanrı

İşte böylece, işte bunun için,
İlk sabahtan bu yana
Düzlükler dağa dereye dönüştü;
Ve bu son ılımlı, çalkantısız
saate kadar da
böyle olacak.

Köklerimiz dans eden dallar
çıkardı vadide;
Bizler, ezgileri ve kokularıyla
yukarılara tırmanan,
Şarkıların ve kokuların
çiçeklenmesiyiz,

Ölümlü ve ölümsüz,
yan yana akan
İkiz nehirleriz biz;

İkimiz de denize çağırıyoruz
kıyılarımızı.

Boşluk yok bu iki çağrı arasında;
Sadece kulağın algısı farklı.

Zaman seslenişimize
açıklık kazandırıyor
Ve arzuyla dolduruyor onu.

Şüphe, yalnızca ölümlüdeki şüphe
Sönümlendiriyor sesi.
Biz, yer Tanrıları, şüphenin
üstüne, çok üstüne
ağıp da çıktık.

İnsan, genç yüreğimizin
çocuğu, bizim.
İnsan, yavaş doğrulan,
Yavaş yükselen Tanrı.
Onun sevinciyle acısı arasında geçer
Bizim uykudaki zamanımız
Ve o aralıktan beslenir düşlerimiz.

Birinci Tanrı

Şarkıcı sesini yükseltsin,
Dans eden kız hızlandırsın dansını,
Yere dokunmuyor gibi ayacıkları
Dönüp dursun çimenin
çiçeğin üzerinde.
Ruhum biraz hoşnutluk
Ve huzur bulsun bu gece.

Uyku tutar biraz belki, böylece,
Ve uykuda daha ışıklı bir dünya,
Daha parıltılı şeyler doldurur belki,
İçimi de, zihnimi de,
Daha parıltılı ve gökçe.

Üçüncü Tanrı

Şimdi doğrulup ayağa kalkacağım
Ve kendimi koparıp alacağım
Zamandan ve mekândan;

Dans edeceğim ben de, dansöz gibi
O ayak basılmamış çimenler
üzerinde.

Ve dansözün çıplak ayacıkları
Benim ayaklarımın ritmine uyacak;
Ve şarkı tutturacağım
göğün oralarda,
Şarkıcının sesi benim sesimle
yankılanacak.

Ve biz, yer Tanrıları,
Alaca karanlığa gömüleceğiz,
Şafakta başka bir dünyaya
uyanmak için, belki.
Fakat aşk kalacak,
evet, aşk kalacak
Ve silinmeyecek hiçbir yüreğin
üstünden,
Hiçbir dudaktan parmak izi, onun.

Kutsal demirci ocağı yanıyor
Kıvılcımlar saçarak.
Ve her kıvılcım bir güneş
Yaratılışın ocağından saçılan.

Gölgelik bir yer aramak
Ve yere özgü Tanrısallığımız içinde
uyumak orada
Daha iyi, daha akıllıca olur bizim için.

Öyleyse, bırakalım,
İnsanca zaafırlarla yaralı Aşk
hükmetşin yeni güne.

